

Victòria i justícia

«Hi ha moltes opcions que la 'justícia' ens vagi a favor, però quan una cosa és justa, i demostra ser-ho amb fets, la 'justícia' acaba anant-hi a favor sempre»

Un cop l'independentisme ha aconseguit la importantíssima victòria de tenir Puigdemont i Comín al Parlament Europeu

(<https://www.naciodigital.cat/noticia/194286/estrategia/puigdemont/troba/premi/al/parlament/europeu>), i d'haver obert una esclatxa jurídica al TJUE i a Estrasburg que fa pinta de

destrossar les bases de tot el judici de l'1-O, convé no oblidar que aquest no és l'objectiu.

Aquest tipus de victòries són importants de cara a la perspectiva de la nul·litat del judici, de l'alliberament dels presos polítics, de l'exercici dels drets parlamentaris i del càstig per a un sistema judicial tan prevaricador com l'espanyol. Però l'objectiu és el reconeixement del dret a l'autodeterminació de Catalunya, i, tot i que crec que una cosa porta a l'altra o que van íntimament lligades, és important no oblidar-ho en cap moment.

En el millor dels casos, el Parlament Europeu debatiria el suplicatori contra la immunitat de Puigdemont i Comín (i de Junqueras, entre línies) i aquest debat provocaria un veritable creuament d'argumentacions sobre la nul·litat de la sentència i sobre el dret a l'autodeterminació a Catalunya i a Europa. En el millor dels casos, també, aquest debat es resoldria favorablement i tindríem una "taula de negociació" a nivell europeu sobre aquesta temàtica i per a aquests casos. En qualsevol cas, el que tindríem segur és una comprovació dels límits de la repressió: sabríem si en endavant un referèndum unilateral ha de ser castigat amb penes de sedició i/o amb presons preventives, i si a Espanya hi ha garanties judicials suficients. En el millor dels casos, Espanya incorreria en sancions importants i algun avís d'aplicació de l'article 7 del Tractat de la UE. Això, en el millor dels casos.

En el pitjor dels casos, la cosa queda amb un reconeixement de la immunitat dels parlamentaris però res més. És a dir, la sentència no pateix cap vici de nul·litat i el dret a l'autodeterminació, perdoni'ns, que se'l guanyi cadascú amb sang i suor i llàgrimes. En aquesta hipòtesi, gens descartable, cal que l'independentisme resolgui diverses coses: en primer lloc, la unitat d'acció (avui, massa inexistent). En segon lloc, l'articulació dels partits polítics en eines definitives, i això va directament per JxCat, encara immersos en una identitat massa estranya i poc compacta (segurament resoluble si Puigdemont s'hi posa al capdavant i estructura una nova formació). I en tercer lloc, trobar el moment precís per, amb permís de les victòries judicials o no, demostrar que és capaç de dur a terme de forma neta i indiscutible l'exercici del dret a l'autodeterminació i l'aplicació del seu resultat.

Dit d'una altra manera, hi ha moltes opcions que la "justícia" ens vagi a favor, però quan una cosa és justa, i demostra ser-ho amb fets, la "justícia" acaba anant-hi a favor sempre.